

העלון מוקדש לעילוי נשמתו הטהורה והזכה של רבנו, עטרת ראשינו, הגאון, גדול הדור, מרן רבנו
עובדיה יוסף בן גורג'יה, זכר צדיק וקדוש לברכה.

פרשת השבוע: ויצא

פניסת השבת: 16:13

ערב שבת ה' כסלו תשע"ד (8.11.13)

יציאת השבת: 17:21 ר"ת 17:58

הפטרה: "ועמי תלואים"/"ויברח יעקב" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net)

"בני ציון"

"ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לזו שם העיר לראשנה"

במדרש בראשית רבה (ב"ר כח, ג') מבואר, שבעורף האדם ישנה עצם קטנה, ושממה לזו. והיא אינה נרקבת לעולם, גם לאחר המיתה. ומעצם זו בורא הקב"ה את האדם בתחית המתים, כפי שמובא בזהר שבזמן תחית המתים הקב"ה מוריד טל על עצם הלזו והוא יתפח כשמרים לארבעה כיוונים, ומכך ישתכלל הגוף וכל האיברים יצמחו. ואז, כשהגוף יהיה מושלם, יוריד הקב"ה את הנשמה ויכניס אותה לגוף.

ומבואר בדברי חז"ל, שעצם הלזו אינה נהנית מן המזון החומרי שאותו אוכל האדם בימות השבוע (כפי שכל שאר האיברים נהנים מן המזון), אלא רק מפונת המצוה של סעודה רביעית הוא נהנה, ולא מגשמיות האכילה.

על-פי האמור יאיר לנו להבין את הכתוב "ויקרא (יעקב) את שם המקום ההוא בית אל ואולם לזו שם העיר לראשנה". ופרש רבנו בחיי ביאור נפלא: "ואולם לזו שם העיר לראשנה" – המקום שקראו (יעקב) 'בית אל', והוא ירושלים. (אם כן), (ל)מה היה צורך להודיענו ש(שממה) נקרא לזו מתחילה? ומה תועלת מגעת אלינו מזה? (אלא) יתכן לומר כי בא הכתוב לרמוז לנו בשם הזה כי מזה (=מירושלים) התחיל העולם להשתכלל ולהתחדש, והנה הוא ראשית הבריאה והחידוש (של העולם). ולכן גלה לנו כי שם העיר (=ירושלים) לראשונה היה לזו, מלשון עצם הלזו, השדרה באדם, שממנה עתיד להתנער ולהתחדש ולהיברא (האדם) לתחית המתים. כי כשם שפלא החידוש הזה היה משם, כך פלא של תחית המתים יתחיל משם (=מירושלים)..."

כדי להבין את דברי רבנו בחיי, הבה נתבונן במדרש (ב"ר כח, ג'): "אדריאנוס...שאל את רבי יהושע בן חנניא: אמר ליה: מהיכן הקב"ה מציץ (=בורא) את האדם לעתיד לבוא? אמר לו: מלזו של שדרה. אמר לו: מנין אתה יודע? אמר לו: איתיתיה לידי ואנא מודע לך (=בא ואראה לך): טחנו (את עצם הלזו) ברחים – ולא נטחן. שרפו באש – ולא נשרף. נתנו במים, ולא נמחה. נתנו על הסדן, והתחיל מכה עליו בפטיש. נחלק הסדן ונבקע הפטיש, ולא חסר כלום (מעצם הלזו)".

לפי זה מגלה לנו רבנו בחיי חידוש גדול, שכמו שהקב"ה ברא בגוף האדם את עצם הלזו שבשדרה, שקימת ונשארת תמיד ובכל מצב, וממנה עתיד הקב"ה לבנות את הגוף לעתיד לבוא בתחית המתים. כך ברא הוא יתברך את ירושלים עיר הקדש, פלטרין של מלך, שהיא בבחינת "עצם הלזו" של העולם, שממנה (=מירושלים) הקב"ה התחיל (כידוע) את בריאת העולם. וממנה הוא יתברך עתיד להתחיל את תחית המתים. (רמז נפלא על-כך הביא כ"ק האדמו"ר מטשאקאווע שליט"א בכתוב: "ואולם לזו שם העיר לראשנה". "ואולם" ראשי תיבות "ונאמן אתה לתחיות מתים". לרמז, שעתיד הקב"ה להתחיל את תחית המתים מירושלים, במהרה בימינו, אמן!)

אם כך צריכים אנו להבין מדוע קרא יעקב אבינו לירושלים בשם "בית אל", ולא כפי שנקראה קודם בשם לזו (כמו שכתוב: "ויקרא (יעקב) את שם המקום ההוא בית אל ואולם לזו שם העיר לראשנה")?

ויש לומר, שלאחר שנתגלה ליעקב אבינו בחלום שעתיד בית המקדש להיבנות בהר המזריה בירושלים, כפי שכתוב: "ויירא ויאמר...אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים", הבין שהסיבה שמה שזכתה ירושלים להיות "הלזו של העולם". הוא מכיון שבתוכה נמצא בית המקדש, ביתו של האל, שמשם יורד שפע וחיות לכל העולם. ולכן "ויקרא את שם המקום ההוא בית אל", על שם בית המקדש, שהוא כביכול בית/ביתו של האל/הקב"ה.

בדרך זו יאיר לנו להבין את הרעיון הנשגב במשנתו הטהורה של ה"מאור ושמש" (ויחי), אשר באר על-פי הכתוב בגמרא (תענית ה'): "יעקב אבינו לא מת". שיעקב אבינו זכה לקדש את כל גופו, בבחינת עצם הלזו.

דהיננו, כמו שעצם הלוח אינה נהנית מן המזון החומרי שאותו אוכל האדם (כפי שכל שאר האיברים נהנים מן המזון), כך יעקב אבינו לא נהנה מפל עניני העולם הזה, עד שכל גופו נתעלה ונתקדש להיות ממש בבחינת ה"לוח", שאינו מת, ועל-כן אמרה הגמרא "יעקב אבינו לא מת".

וזהו שכתוב (בראשית מח, ג'): "ויבא יעקב לזוה...". דהיננו, שנתעלה ובא כל כלו "לזוה", למדרגת עצם הלוח. וכפי דבריו הקדושים של ה"מאור ושמש": "והנה, באדם יש עצם קטן הנקרא לוח, שלא נהנתה מעץ הדעת, לפי שאין לו (לעצם) שום הנאה ממאכל כל ששת ימים רק מסעודת מוצאי שבת, כידוע. והוא (=עצם הלוח) חי לעולם, וממנו יהיה תחית המתים לכל הגוף לעתיד לבוא. ויהיה כחמירא לעיסה (=כשמרים לבצק)... והנה, מי שלא נהנה מהעולם הזה רק... שמביט אל רוחניותו של כל הדברים נקרא גם כן 'לוח', שהוא במדרגת עצם הלוח הנזכר לעיל. ומי הוא שיכול להתפאר בכך שלא נהנה כלל כל ימיו מהעולם הזה? רק מצינו גבי רבנו הקדוש (=רבי יהודה הנשיא, שלמרות שהיה לו שפע רב טוב כל ימות השנה, בכל זאת העידו עליו בגמרא (כתובות קד'): "בשעת פטירתו של רבי, זקף עשר אצבעותיו כלפי מעלה, (ו)אמר: רבנו של עולם, גלוי וידוע לפניך שיגעתי בעשר אצבעותי בתורה, ולא נהייתי אפילו באצבע קטנה"... ומכל שכן, יעקב אבינו, שהיה המובחר שבאבות, ורבנו הקדוש היה רק ניצוץ ממנו".

וממשיך ה"מאור ושמש": "ולכך כתיב לעיל בפרשת "וישלח" ויבא יעקב לזוה... דהיננו, שבא במדרגת 'לוח'... הגם שהיה בארץ כנען, ששם כל תאות עולם הזה בכל מיני יופי והידור מפל ארצות שבעולם, אף-על-פי-כן לא הביט (אלא) רק אל רוחניותו של כל דבר ודבר... והיה דבוק באלהים חיים... ועל-כן אמרו חכמינו ז"ל: "יעקב אבינו לא מת", מחמת שהוא מדרגת 'לוח'... ולזה כתיב גם כן כאן בפרשה 'אל שדי נראה אלי בלוח' דיקא... ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריד', דיקא כנזכר לעיל 'אחוזת עולם', דהיננו כשיהיו (ישראל) במדרגה כמות, אזי יהיה להם אחוזת עולם. ולא יהיו יכולים שום אומה ולשון שבעולם לגרשם מארץ ישראל... (יהי רצון) (ש)נזכה לבוא למדרגה זו, ונבוא לארץ ישראל בביאת משיח במהרה בימינו, אמן".

(על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינתס פרידמן)

"ושבתי בשלום אל בית אבי (שבשמים)... " (כוחה של ברכת צדיק)

סיפור מדהים ספר הרב דוד דב ז"ל: בכל חג סוכות היינו נוהגים, אני וחברי הילדים, להיכנס לסוכתו של שכננו, יהודי בשם ברסלואר. וזה, היה חוזר ושונה בכל שנה את המעשה שארע עמו. אותו שכן, בבחירתו היה עוזר למלמד בעיר בראדי, ומידי פעם היה מסייע בעבודות המטבח לרבנית קלוגר ע"ה, אשת הגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל (שכהן כרבה של בראדי במשך כחמשים שנה). פעם אחת, בערב שבת אחד, אי-אפשר היה להשיג דגים בכל העיר. אותו שכן ספר, שביודעו את הקפדתו של רבי שלמה קלוגר לאכול דגים בשבת קדש, טרח ונדד בין הפפרים הסמוכים, ולבסוף עלה בידו לרכוש דגים לליל שבת קדש. כאשר הגישו את הדגים לשלחן, נודע הדבר לגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל, והוא ברכו, "שתחיה מאה שנה".

לאחר תקופה, נודע לאותו שכן, שהצדיק הקדוש ר' מאיר'ל מפרימשלאן מבקר בסביבות בראדי. הוא השתוקק לראות את פניו, ומחמת עניותו הוא הלך ברגל למקום שהותו, והמתין יומים, עד שעלה בידו להכנס. והנה, רק פתח את הדלת, הביט בו ר' מאיר'ל, ואמר לו: "תגיד לי, הרב של בראדי הבטיח לך מאה שנה? (אם כן) מאיר'ל מסכים".

כאשר מיודענו היה ישיש מופלג, עדין היה מהלך בכוחות עצמו, בבריאות ובצלילות.

פעם אחת, כאשר היה בן תשעים ושש, הוא נדרס על-ידי מכונית דוהרת. באורח נס מאת השם יתברך, הוא נפל בין הגלגלים, ולא ארע לו מאומה. בגיל תשעים ושמנה הוא חלה קשות, ושני פרופסורים מומחים בדקו אותו, ואמרו לאשתו שעליה להתכונן לקראת הבאות. שכן, נותרו לו שבועים לחיות, לכל היותר. כאשר שמע את דבריהם מחדר משכבו, התישב על המיטה, וקרא בקול: "גם אם יתנו לי שלשים אלף שילינג, אני לא אותר על השנתיים שנותרו לי!". לבסוף, מספר הרב דב איזיק ז"ל, מוצאי שבת קדש בחורף, בתקופת חנוכה. נכנסה גב' ברסלואר (=אשתו של השכן) לביתנו, רוטטת מבכי, ושחה לי: "אני נורא מפחדת, כי הלילה הוא יהיה בן מאה שנה". ובאותו לילה הוא נפטר.

נא לשמור על קדושת הגיליון!

שבת שלום לכל בית ישראל!

העלון מוקדש לעילוי נשמתו הטהורה והזכה של רבנו, עטרת ראשינו, הגאון, גדול הדור, מרן רבנו
עובדיה יוסף בן גורג'יה, זכר צדיק וקדוש לברכה.

פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ: וַיֵּצֵא

כְּנִיסַת הַשְּׁבֻעַ: 16:13

ערב שבת ה' כסלו תשע"ד (8.11.13)

יציאת השבת: 17:21 ר"ת 17:58

הפְּטָרָה: "וְעָמִי תְלוּאִים"/"וַיִּבְרַח יַעֲקֹב" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה" (כח', י')

על הכתוב, "וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה" כתב המקובל האלקי, בעל ה"מגלה עמוקות": "וַיֵּצֵא" – ראשי תיבות "וַיֵּרָא יַעֲקֹב צוּרַת אֱלֹהִים". ונתגועו כל המפרשים לבאר את עמק פונתו של ה"מגלה עמוקות": וכי אינה אות א' ראה יעקב אבינו? ומה הקשר בין זה לבין יציאתו מבאר שבע ללכת חרנה?

נקדים תחילה לבאר מה שתקנו לנו חז"ל לברך בשבע הברכות שמברכים את החתן והכלה את ברפת "ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, יוצר האדם". ותמהו המפרשים על ברכה זו. שכן, מדוע מברכים בעת החופה את החתן והכלה בברכת "יוצר האדם"? הלא לכאורה ראוי יותר לברך ברכה זו כאשר הם יולדים את ילדיהם, שאז הם שותפים להקב"ה ביצירת הולד, והם בבחינת "יוצר האדם".

בפשטות יש לבאר ענין זה על-פי הכתוב בגמרא (יבמות סג'): "אמר רבי אלעזר: כל אדם שאין לו אשה, אינו נקרא אדם, שנאמר (בראשית ה'): 'זכר ונקבה בראם, ויקרא את שמם אדם'".

הנה, מבואר מכאן, שפיון שהקב"ה ברא זכר ונקבה בחד ("זכר ונקבה בראם"), ורק לאחר מכן קרא את שמם "אדם", לכן רק לאחר שהאיש נושא אשה, נקרא הוא בתואר "אדם".

וכפי שגם מבואר בזהר הקדוש על הכתוב (ויקרא ה'): "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", שרק מי שיש לו אשה יכול להקריב קרבן. שכן, רק אז הוא נקרא "אדם". אבל, מי שאינו נשוי, אומר הזהר הקדוש, אסור לו להקריב קרבן, מפיון שאז אינו נקרא "אדם", אלא "פלג גופא" (=חצי גוף).

וצריכים אנו להבין ענין זה ביתר שאת. שכן, מדוע באמת כל מי שאין לו אשה אינו נקרא "אדם"? נקדים להביא מה ששנינו בגמרא (יבמות סא'): "רבי שמעון בן יוחאי אומר: קברי עובדי כוכבים אינם מטמאין באהל, שנאמר (יחזקאל לד', לא'): 'ואתן צאני, צאן מרעיתי אדם אתם'. אתם קרויין 'אדם', ואין עובדי כוכבים קרויין 'אדם'". וצריך להבין, מדוע רק ישראל קרויים בתואר "אדם", ולא "עובדי כוכבים" (=הגויים)?

ומתרץ ענין זה הזהר הקדוש, ואומר (יתרו פו', מתורגם): "תנא רבי שמעון: אשריהם ישראל, שהקב"ה קרא להם 'אדם', דכתיב: 'ואתן צאני, צאן מרעיתי אדם אתם'... (ו)מה טעם קרא להם 'אדם'? משום דכתיב 'ואתם הדבקים בה' אלהיכם, אתם ולא שאר אומות... כיון שזכה (איש ישראל) לקים (את) מצות התורה, (שאז הוא)...מתדבק במלך הקב"ה עצמו, (הנה על-ידי זה) נקרא 'אדם'".

וצריכים אנו להבין את דברי הזהר הקדוש. שכן, וכי מה הקשר בין הפסוק: "ואתם הדבקים בה' אלהיכם", לבין זה שרק ישראל קרויים "אדם"?

ויש לפרש את פונת הזהר על-פי מה שכתב ה"שפתי צדיקים" (חלק ב', ב'העלתך", על-פי המגיד ממזריטש זיע"א), שבאמת היה ראוי שהאדם יקרא דוקא בתואר "דם", כפי שכתוב בתורה (דברים יב', כג'): "כי הדם הוא הנפש".

אולם, היות והקב"ה משרה את שכנינו על ישראל, והוא יתברך נקרא כידוע אלופו של עולם (כמבואר בגמרא (תגינה טז'): "ואין אלופי, אלא הקב"ה, שנאמר (ירמיהו ג', ד'): 'אבי אלופי נערי אתה'"). על-כן, כאשר שורה

השכינה באיש ישראל, מתחברת האות א', הרומזת לאלופו של עולם, עם ה"דם", ונעשה מזה צירוף "אדם".

אולם, עובדי כוכבים/אומות העולם, שאין להם השראת השכינה והתחברות עם הקב"ה, חסרה אצלם האות א', הרומזת לאלופו של עולם, ולכן הם אינם נקראים "אדם", כי אם "דם", שהיא הנפש הבהמית בלבד.

הנה, עתה מבוארים היטב דברי רשב"י, האומר שישאל קרויים "אדם" משום שכתוב: "ואתם הדבקים בה' אלהיכם, אתם ולא שאר אומות". שכן, מפיון שישאל זוכים לקים את הפסוק: "ואתם הדבקים בה' אלהיכם", על-ידי שהם דבוקים בה' בתפילה, בתורה ובמעשים טובים, שאז מדבק הקב"ה בהם, ומשרה עליהם את שכנינו,

הנה, על-ידי כֶּךָ נְמַשְׁכֶּת עֲלֵיהֶם הָאוֹת א', הַרְוֹמֹזֶת לְאֵלוֹפוּ שֶׁל עוֹלָם/הקב"ה, וּמִצְטַרְפֶּת ל"אָדָם", וְנַעֲשֶׂה מִזֶּה צִירוּף "אָדָם". אָבֵל, שָׂאָר אוֹמוֹת הָעוֹלָם, שָׂאִין לָהֶם הַתְּחַבְרוּת עִם הַקַּב"ה, אֵינָם נִקְרָאִים "אָדָם".

אוֹלָם, כּוֹתֵב הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ (וּיְקָרָא א', ב', מְתוּרָגָם): "בֵּא וְרָאָה, 'אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם' (קֶרְבָּן), לְהוֹצִיא (=חוּץ מִ) מִי שֶׁלֹּא נִשָּׂא (אִשָּׁה). שֶׁהָרִי, קוֹרְבָנוּ אֵינוֹ קֶרְבָּן, וְהַבְּרָכוֹת אֵינָן מִצְוִיּוֹת אֲצִלוֹ, לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה... שָׂאִינוּ אָדָם, וְלֹא בְכָלֵל אָדָם הוּא, וְהַשְׂכִּינָה אֵינָה שׁוֹרָה עָלָיו, מִשׁוּם שֶׁהוּא פָּגוּם, וְנִקְרָא בְּעַל מוּם. וּבְעַל מוּם מִתְרַחֵק מִהַכֵּל, כֹּל שֶׁכֵּן לְמִזְבֵּחַ לְהַקְרִיב קֶרְבָּן".

הנה, מְפוֹרֵשׁ הֵיטֵב, שֶׁכֵּל מִי שָׂאִין לוֹ אִשָּׁה, אֵינוֹ נִקְרָא "אָדָם" – וְזֹאת, מִשׁוּם שָׂאִין לוֹ הַשְּׂרָאֵת הַשְׂכִּינָה, כְּפִי שֶׁמִּצְוִינוּ בְּגִמְרָא (סוֹטָה יו'): "דְּרִישׁ רַבִּי עֲקִיבָא: אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ – שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶם". מִשְׁמַע, כִּי רַק לְאַחַר שֶׁנִּשָּׂא הָאִישׁ אִשָּׁה, זֹכֵה הוּא לְהַשְּׂרָאֵת הַשְׂכִּינָה, וְנִקְרָא "אָדָם". אָבֵל מִי שֶׁלֹּא נִשָּׂא אִשָּׁה, לֹא נִקְרָא "אָדָם". שֶׁכֵּן, אֵין הוּא זֹכֵה לְהַשְּׂרָאֵת הַשְׂכִּינָה, וְהוּא בְּבַחֲזִינַת "דָם" – שֶׁהָרִי, חִסְרָה לוֹ הָאוֹת א', הַרְוֹמֹזֶת לְאֵלוֹפוּ שֶׁל עוֹלָם, הַקַּב"ה. מִכֵּל זֶה נִמְצָאנוּ לְמַדִּים, שֶׁלְמִרוֹת שָׂאִישׁ יִשְׂרָאֵל דְּבוּק בְּאֵלוֹפוּ שֶׁל עוֹלָם, בְּתוֹרָה, בְּתַפִּילָה וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים, אֵין הוּא נִקְרָא בְּתוֹאֵר "אָדָם", אֶלָּא עַד שִׁיתַּחֲתֵן וְיִשָּׂא אִשָּׁה.

לְפִי זֶה גַם מְבוֹאֵר, מִדּוּעַ מִי שָׂאִין לוֹ אִשָּׁה אֵינוֹ רְאוּי לְהַקְרִיב קֶרְבָּן לַה'. שֶׁהָרִי, תְּכֵלִית הַקֶּרְבָּן הִיא לְהַתְקַרֵּב אֶל הַקַּב"ה, עַל-יְדֵי הַשְּׂרָאֵת הַשְׂכִּינָה עָלָיו(=עַל הָאָדָם). וּמֵאַחַר וְאֵין לוֹ אִשָּׁה, אֵיךְ יִכּוֹל הוּא לְהַתְקַרֵּב אֶל ה' וְהָרִי אֵין הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה, אֶלָּא רַק עַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם נוֹשֵׂא אִשָּׁה (כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: "אִישׁ וְאִשָּׁה... שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶם").

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף עוֹד מָה שֶׁמְבוֹאֵר בְּ"סֵפֶר עֵץ חַיִּים" לְרַבְּנּוּ הַקְּדוּשׁ הָאֲרִיזוֹל (שַׁעַר ד', פֶּרֶק ה'): "(הָ)אוֹת א', צוֹרְתָה כ"ו(=26), כֹּזֵה: יוֹי". כְּלוּמָר, אוֹמֵר הָאֲרִיזוֹל, שֶׁהָאוֹת א' עוֹלָה לְמַגְנֵן שֵׁם הוֹי"ה 26. הָא כִּיִּצְדָּ? וּמִסְבִּיר הָאֲרִיזוֹל וְאוֹמֵר, שֶׁהָאוֹת א' מוֹרַכְבֶּת מִשְׁלֵשׁ אוֹתִיּוֹת – יוֹי – בְּאוֹפֵן הַבָּא: י לְמַעַלָּה בְּצַד יְמִין, י (הַפּוֹכֵה) לְמַטָּה בְּצַד שְׂמָאל, וְאוֹת ו בְּאִמְצַע בְּאֶלְכֶסוֹן, וּבִיחַד שֵׁם הוֹי"ה.

(פְּעָמִים י' – בְּגִמְטְרִיָּה 20, וְעוֹד ו' שֶׁהִיא 6 – עוֹלָה סה"כ 26 – גִּמְטְרִיָּה שֶׁל שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, י-ה-ו-ה). נִמְצָא, שֶׁהָאוֹת א', הַרְוֹמֹזֶת לְאֵלוֹפוּ שֶׁל עוֹלָם, הַקַּב"ה, הִיא מִמֶּשׁ שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ (הוֹי"ה), וְעַל-כֵּן רַק מִי שֶׁנִּשָּׂא אִשָּׁה, וְעַל-יְדֵי כֶּךָ הַצְּטַרְפָּה הָאוֹת א' ל"דָם", נִקְרָא בְּתוֹאֵר "אָדָם", וְיֵשׁ בְּכוּחוֹ לְהַתְקַרֵּב לְאֵלוֹפוּ שֶׁל עוֹלָם, הַקַּב"ה.

מֵעֵתָה יִתְבָּאָר הֵיטֵב מָה שֶׁכָּתֵב ה"מְגִלָּה עֲמוּקוֹת": "וַיִּצָּא" – רְאִישֵׁי תִיבוֹת "וַיִּרְא יַעֲקֹב צוֹרֵת אֶלְף". שֶׁכֵּן, אוֹמֵר "בְּעַל הַטּוֹרִים", הַפְּרָשָׁה הַקּוֹדֶמֶת(="תּוֹלְדוֹת") מְסַתֵּימַת בְּמַלִּים "לוֹ לְאִשָּׁה", וּפְרָשְׁתָנוּ מִתְחִילָה בְּמַלִּים "וַיִּצָּא יַעֲקֹב". וְזֹאת, כְּדִי לְרְמוֹז לְנוּ, שִׁיעֲקֹב יִצָּא לְחָרֵן כְּדִי לִישָׂא אִשָּׁה. וּכְפִי דְבָרֵי הַקְּדוּשִׁים שֶׁל "בְּעַל הַטּוֹרִים": "לְעֵיל מִיְנִיָּה(=פְּרָשָׁה הַקּוֹדֶמֶת) כְּתִיב "לוֹ לְאִשָּׁה", וְסִמְיָד לִיה(=וְסִמְיָד לָהּ, בְּפְרָשָׁה הַנוֹכַחִית כְּתוּב) וַיִּצָּא יַעֲקֹב'. (רְמִזוּ לְנוּ הַכְּתוּב), שִׁיעָא (יעֲקֹב) לִישָׂא אִשָּׁה".

וְזֶהוּ שֶׁכָּתֵב ה"מְגִלָּה עֲמוּקוֹת": "וַיִּצָּא" – רְאִישֵׁי תִיבוֹת "וַיִּרְא יַעֲקֹב צוֹרֵת אֶלְף". כְּלוּמָר, יַעֲקֹב אָבִינוּ הַשִּׁיג, בְּרוּחַ קוֹדֶשׁוֹ, שֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ לְצַרְפָּא אֵלָיו אֶת צוֹרֵת הָאוֹת א', כְּדִי לְהַשְׁלִים אֶת הַתּוֹאֵר "אָדָם". וּמֵאַחַר וְדָבַר זֶה נַעֲשֶׂה לְאַחַר שֶׁנּוֹשָׂאִים אִשָּׁה, הַלֶּךְ יַעֲקֹב לְחָרֵן, אֶל בֵּית לְבָן הָאֲרָמִי, כְּדִי לְהַקִּים אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל.

(וְיֵשׁ לוֹמֵר שֶׁזֶהוּ מָה שֶׁרָאָה יַעֲקֹב בְּחִלּוֹם: "וְהִנֵּה ה' נֹצֵב עָלָיו" – שֶׁהָאוֹת א' (שֶׁעוֹלָה כְּאִמּוֹר לְגִמְטְרִיָּה שֵׁם הוֹי"ה בְּרוּךְ הוּא) נִצְבֶּת עָלָיו לְשׁוּמְרוֹ, כְּדִי שִׁישָׂא אֶת הָאֲמָהוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, וַיִּשְׁלִים אֶת הַתּוֹאֵר "אָדָם", לְלֹא שׁוּם מְנִיעוֹת). (עַל פִּי "אוֹרָה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַרְהַק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

"וַיִּקַּח מֵאֲבֵנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאֲשֵׁתָיו" פֶּרֶשׁ רִשׁ: "הַתְּחִילוֹ (הָאֲבָנִים) מְרִיבוֹת זוֹ עִם זוֹ. זֹאת אוֹמֵרֶת – עַלִי יְנִיחַ צְדִיק אֶת רִאשׁוֹ... רַבִּי יוֹם-טוֹב לִיפָא טִיטְלָבָאוּם, שִׁישֵׁב עַל כְּסֵא הַרְבָּנוֹת בְּעִיר מְרָמְרוּשׁ-סִיגֵט, סִבַּל מְאֹד מִמְתַּנַּגְדִּיו הַרְבִּים בְּקַהֲלָה. הִלְלוּ לֹא הִיוּ מְסַתְּפָקִים בְּהַטְחַת דְּבָרֵי עֲלָבוֹן כְּנֹגַד הַרֵב, אֶלָּא אָף הִגִּיעוּ, לֹא עָלִינוּ, גַּם לְהַרְמַת יָדַים כְּלָפִי רַבִּי יוֹם-טוֹב וּבְנֵי בֵיתוֹ.

יוֹם אֶחָד הִסֵּב הַרֵב בְּחִדְרוֹ עִם קְבוּצַת מְקוֹרְבִים מִבְּנֵי הַמָּקוֹם, וְהָיָה מְסִיחַ עִמָּהֶם בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, כְּשֶׁלְּפָתַע הוֹשִׁלְכָה אָבִן גְּדוֹלָה לְתוֹךְ הַבַּיִת, שֶׁכִּמְעַט פָּגְעָה בְּרֹאשׁ הַרֵב. הָרִים אֶחָד מְסוּבִים אֶת הָאָבִן, טִלְטַל אוֹתָהּ מִיַּד לְיָד, וְקָרָא בְּזַעַם: מָה גְדוֹלָה אָבִן זֶה, שִׁישׁ בָּהּ כְּדִי לְסַכֵּן חַיֵּי אָדָם, וְכִמְהָ רַעִים אֲנָשִׁים אֵלוֹ, שֶׁהַשְּׁלִיכוֹ אָבִן זֶה כְּלָפִי רַבְּנּוּ בְּכוֹנָה תְּחִילָה! חֵס וְשָׁלוֹם לְהַטִּיל דוֹפִי בִּיהוּדִים כְּשָׂרִים! - שֶׁשַׁע רַבִּי יוֹם-טוֹב אֶת הַדּוֹבֵר - לֹא נַחֲשָׁדוּ חֲלִילָה יִשְׂרָאֵל לְהַטִּיל אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת כְּאַלֶּה. אֵין זֹאת אֶלָּא שֶׁהָאֲנָשִׁים הִטִּילוּ כְּלָפִינוּ אֲבָנִים קִטְנוֹת, וְאוֹתָן אֲבָנִים הַחֲלוּ מְרִיבוֹת בֵּינֵיהֶן, וְכֹל אַחַת אֲמָרָה: 'אֲנִי אֲנוּחַ עַל רֹאשׁ הַצְּדִיק' - וּמִתּוֹךְ כֶּךָ נַעֲשׂוּ כָּל הָאֲבָנִים הַקִּטְנוֹת לְאָבִן אַחַת גְּדוֹלָה...

שְׁבַת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! נָא לְשָׁמֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!